

BERNARD MINIER

M

NA KRAJI PRIEPASTI

TRILER

Lindeni

Na kraji priepasti

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Bernard Minier
Na kraji priepasti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

M

Na kraji priepasti

Bernard Minier

M

Na kraji priepasti

Ljndeni

Väčšina ľudí si ani neželá, aby Google odpovedal na ich otázky. Chcú, aby im Google povedal, čo majú najbližšie urobiť.

Eric Schmidt, generálny riaditeľ Googlu

Zaručiť súkromný život bude čoraz ťažšie.

Idem

Mám prístup k špičkovým internetovým agentúram a myslím si, že ľudia by mali byť naozaj znepokojení.

Elon Musk, spoluzakladateľ a generálny riaditeľ automobilky Tesla a Space X

Obsah

Upozornenie.....	9
Prológ. 10 yardov.....	11
Fakty.....	17
Učenie	135
Heuristika.....	293
Nové kombinácie.....	383
Epilóg. Ostrov	493
Bibliografia	501
Podakovania	507

UPOZORNENIE

Všetky technológie opísané v tomto románe existujú alebo sa práve vyvíjajú. Aplikácie a zariadenia, ktoré tu nájdete, sa už v mnohých krajinách používajú a vlastne sú s nimi takmer identické. Pretože tento príbeh sa neodohráva v budúcnosti – odohráva sa dnes.

Prológ

10 yardov

POZRELA SA DO ZRKADLA. Bola vyčerpaná a bolo to vidieť. Niekoľkokrát zažmurkala. Vyplazila na seba jazyk. Zhlboka sa nadýchla a zatvorila oči. Cítila, ako jej spomedzi mihalníc vykĺzla maličká slza.

Do priestoru čistých dámskych toaliet prenikali rytmické, no tlmené zvuky osláv. Taká čistota a pokoj – všetko žiarivo belostné a svetlá nenápadné. Vedľa sa jej prihováral akýsi hlas, no ona nerozumela, čo vraví. Možno mu nevenovala pozornosť a možno bol ten hlas prislabý. No ten hlas nástojil, prenikal iba na prah jej vedomia ako ľahký vánok na kraji lesa, nevládal preniknúť ďalej.

– Je vám zle?

Odrazu ju naplo, vrhla sa do kabínky a zabuchla za sebou dvere. Vyvracala len nejaké sliny a trochu žlče: žalúdok už mala dávno prázdny. Keď vyšla, celá strapatá a ťažko dýchajúc, tá druhá ju stále pozorovala.

– Je vám zle? Mám zavolať lekára?

Carrie Law sa ani nenamáhala odpovedať. Vyšla z toaliet a popri mužských záchodoch zamierila na terasu. Práve z nich niekto vychádzal. Vpravo, celkom na konci svojho zorného poľa, zbadala plavé, ryšavé a dokonca modré parochne a boa z peria okolo hrubých krkov. Vysoké postavy preoblečené za ženy močili postojáčky do pisoárov. Pritom sa rehotali a vymieňali si hrubé, až vulgárne žarty. Aj ona mala oblečený smoking s čiernym motýlikom na bielej košeli so žabó. *Transvestitská slávnosť*. . . Sprostý nápad. Muži ako ženy a ženy ako muži. Zrejme si tie smiešne handry kúpili niekde v *ladies' markete* na Tung Choi Street. No možno aj v luxusných butikoch Medzinárodného finančného centra, ktovie. Napokon, nachádzali sa v obchodnej štvrti Centrál. Na prekliatom Wall Street tohto prekliateho mesta, ktorého boh sa vola Peniaze. Prachy. Šupy. *Money. Give me Money.*

Vyšla na terasu tridsiateho druhého poschodia, kde lejak šľahal na koberec a na veľké štvorcové slnečníky, pod ktorými sa schovávalo päťdesiat pozvaných. Bazén bol opustený, voda sa v ňom od prudkého dažďa vlnila. Bol to dážd' vlašný, hustý a jemný ako moč. Začláňal ožiarené priečelia susedných mrakodrapov, ktoré sa štverali do noci zahalenej mrakmi. Dolu v kaňonoch zo skla a z betónu revali motory, sirény, klaxóny a po chodníkoch popri východoch z kancelárií sa napriek neskorej hodine a búrke hmýril dav ľudí. To bol Hongkong: šialená energia. Šialenstvo permanentného pohybu. Hluk, horúčava, vlhkosť. A všade náhlenie. Ustavične. Obyvatelia Hongkongu behali. Nevedela, kam alebo za čím, ale behali. No Carrie Law sa už nechcelo bežať. Vlastne sa jej nechcelo nič.

Pokúsila sa o tom hovoriť. Pred siedmimi mesiacmi navštívila špecialistu, doktora Andyho Leunga v Causeway Bay. Na-

ordinoval jej celý rad vyšetrení, MRI a skenery, preskúmal jej psychiatrickú minulosť. A potom sa rozhodol implantovať jej to zariadenie. Tú takpovediac revolučnú vecičku testovanú v Európe a v Izraeli na pacientoch so silnými depresiami, ktoré už nereagovali na nijaké lieky. Volalo sa to *Hĺbková mozgová stimulácia*: elektródy implantované do čelovej oblasti mozgu, ktorá ovplyvňuje náladu, spojené drôtikmi pod kožou vo vlasovej časti hlavy a na krku s minipočítačom a batériou umiestnenými na hrudi. Elektródy kontrolovali činnosť mozgu, a ak bolo treba, počítač zareagoval a vyslal elektrický impulz. To všetko za tisícinové sekundy. Alebo možno za stotiny, už si to presne nepamätala. Jednoducho zázrak techniky... Dokonca doktor Leung sa priznal, že nevie, ako to funguje. Najdôležitejšie bolo, že to účinkovalo – aspoň na 70 % pacientov. Ona vedela iba to, že v tom minipočítači na jej prsiach je akási umelá inteligencia. Zariadenie, čo mala na sebe, nebolo presne identické s tým, čo sa testovalo v Jeruzaleme: bolo výkonnejšie a sofistikovanejšie. Vyrobila ho čínska firma Ming Incorporated. Carrie pre nich tri roky pracovala. Preto – a pre jej nevyliciteľnú depresiu – jej ponúkli zúčastniť sa na programe.

Jedno však bolo isté: určite nepatrila do spomínaných 70%. Veľmi rýchlo sa ukázalo, že to na ňu nepôsobí, veru nie, v skutočnosti to nepôsobilo ani minútu či sekundu, hoci zo začiatku tomu chcela veriť. A to, čo sa stalo minulý mesiac, nič nevyriešilo – diskrétno to nazvala *agresia*.

V každom prípade sa už dávno vzdala akejkol'vek nádeje. Mraky sa postupne zaťahovali, ukazovali jej cestu. Dupočila sa, že v nemocnici Hadassah v Jeruzaleme sa jednému pacientovi choroba vrátila pre vybitú batériu. Tá jej možno nikdy nefun-

govala, ktovie? Možno by ju bolo treba skontrolovať. Ale nie... Všetci tí ľudia, čo sa tak kŕčovite držia života... Aj toho najidiot-
skejšieho, najponižujúcejšieho. V dištrikte Mong Kok žili tisíce
ľudských bytostí ako potkany v nezdravých dierach, tlačili sa na
niekoľkých štvorcových metroch, naukladaní jeden na druhom
v nekonečných norách, v obrovských chátrajúcich vežiach, bez
klimatizácie, bez komfortu, bez hygieny. Napriek tomu sa aj oni
mocne držali. Nechceli sa vzdať svojich posratých bežvýchnam-
ných životov.

Tak prečo ona nemohla urobiť nič s tým svojím? Prečo nie
tak ako oni? Alebo ako pozvaní na túto oslavu?

Pozorovala ich. Pokladali sa za privilegovaných, lebo zarábali
veľa peňazí, žili v luxuse a na dobrom mieste vo Victoria Harbour.
Polovica z nich pochádzala zo Západu, polovica z Číny. Samý
smiech, nekonečné žartovanie, plné poháre, šampanské. Každý
druhý sa skláňal nad svojím telefónom, vyfukával správy, posúval
sa po videách na Facebooku alebo YouTube, spájal sa na WeChat
či Weibo. Nikto si tam nič nefotografoval. To bol teda ich život?
Iba to? Iba telefón?

Na okamih sa jej pohľad pristavil na vysokej blondíne, ktorá
vyčnievala nad ostatnými. Tove Johanssenová. Carrie ju niekoľ-
kokrát videla v Centre, čo bolo výskumné a vývojové laborató-
rium v Ming Inc. Nóрку vysokú skoro dva metre. Takmer bie-
le, nakrátko ostrihané vlasy, chladné sivé oči, atletická postava.
Pracovala v oddelení umelej inteligencie. Carrie si pomyslela na
vlastný život, aké by mohli byť nasledujúce roky, na približujú-
cu sa tridsiatku, potom štyridsiatku, na život bez plánov do bu-
dúcnosti, bez lásky, aj na tých dvadsaťosem rokov existencie, ale
z nich sa jej nevynoril nijaký pozoruhodný obraz, nič, čo by stálo

za to, aby vyplávalo na povrch, nič, čo by si zaslúžilo aspoň riadok v komentároch, aké by jej „priatelia“ umiestnili na sociálne siete *potom*... Možno práve preto vyšla spod slnečníka.

Ohneď na ňu zaútočil prudký dážď. Lialo tak silno, že bola v momente premočená. Prúdy vody jej šľahali na hlavu a na mokrom koberci poskakovali veľké kvapky. Obišla vlniaci sa bazén a konečne sa na ňu upreli pohľady.

Premočená do kosti pokračovala ďalej k okraju veľkej terasy vyčnievajúcej do prázdna nad ulicami. Nastalo ticho a sledovalo ju čoraz viac párov očí.

Ohromených, zvedavých, znepokojených.

Po prvý raz v živote sa stala objektom takej pozornosti. Bola to aj chvíľa na poslednú myšlienku. No ona nemyslela na nič. Keby to bola musela urobiť, zhrnúť svoj život do jedinej vety, určite by si bola povedala, že sa podobal na priveľmi krátku históriu, zrežirovanú autorom bez talentu, ktorý vyfajčil zopár jointov.

Keď Carrie Law prekročila sklenené zábradlie, čo jej uľahčili smokingové nohavice, ozvali sa za ňou výkriky. Akýsi mladý Američan z Pittsburgu, ktorý tam bol na obchodnej ceste a túžil vyspať sa s Číňankou, sa vrhol za ňou. V nijakom prípade sa k nej nemohol dostať včas, no ako vrchol všetkého sa pokľzol na premočenom koberci, kľakol si, smiešna plavá parochňa sa mu zošmykla z holej lebky, no vstal, vzchopil sa a rozbehol – na univerzite predsa hrával americký futbal ako *linebacker* – práve vtedy, keď jeden jej osemcentimetrový podpätok už trčal v prázdne.

Tridsaťdva poschodí...

Obrátila hlavu a pozrela sa na mladého Američana so širokými plecami a šialeným výrazom v očiach, s kriklavo červenými perami a ústami otvorenými vo výkriku, ktorý sa hnal k nej ako

dakedy, keď chcel zastaviť protihráčov, skôr ako prekonajú líniu desať yardov.

Urobila ďalší krok.

Aj ona vykrikla.

Keď pocítila pod nohami prázdno, neodolateľný závan pádu, keď jej vzduch bičoval líca a šaty, keď uvidela závratne rýchlo defilovať svetlá a približovať sa zem, zrevala...

Carrie Law ešte začula nad sebou zrevanie a ďalšie výkriky, ale do uší jej silno hučal vietor.

(Sekunda intenzívneho chladu, keď ľavým plecom narazila na chodník a potrhali sa jej šlachy. Vlasý jej zakryli výblud a zaliala ju červená krv. Keď sa jej lebka dotkla zeme, srdce sa roztrhlo a vybuchlo, rebrá sa doslova rozdrvili, pľúca poranili, zo siete žíl sa vytvoril oblak erytrocytov, plazmy a leukocytov, telo sa natiahlo, splaslo – akoby doň vošla tvrdá hmota chodníka, a nie ono do nej. A potom, v okamihu, už nebolo nič. Len nehybná masa na chodníku, čosi, čo už nebola Carrie Law. Tá prestala existovať. Carrie Law už nebola ani tam, ani nikde inde. Ibaže by niekde existovalo tajomstvo väčšie ako ona, väčšie ako my. Lebo, ako napísal jeden argentínsky autor: „Vesmír nepredstavuje dokonalý poriadok, chýba v ňom prítomnosť človeka.“)

Fakty

1

WELCOME/歡迎

V nasledujúcich dňoch stále pršalo a teplota neúnavne stúpala. Keď v tú stredu 26. júna Moira vystúpila z letu Cathay Pacific CX260 z Paríža z letiska Charles de Gaulle, Hongkong sa podobal tomu, čím väčšinou býval v období od mája do augusta: parným kúpeľom, hammamom pod holým nebom. Medzinárodné letisko Chek Lap Kok však vďaka klimatizácii pripomínalo skôr chladnú miestnosť s teplotou menej ako 20 °C. Keď si vybrala batožinu a vykročila nádhernou halou k radu na colné a imigračné kontroly pod vysvieteným panelom firmy Chopard, striaslo ju. Obliekla sa podľa odporúčaní príručiek, ktoré v tomto období predpokladali subtropické teploty a rekordnú vlhkosť. Už počas letu ju prekvapil ľadový chlad v kabíne, no *business class* spoločnosti Cathay poskytoval svojim cestujúcim prikrývku a hrubé ponožky a navyše toaletné potreby, jedlo a nápoje podľa želania.

Z Roissy odletela deň predtým o 13.10 a po výdatnom olov-
rante hned' po štarte zaspala v umelo vytvorenej nočnej atmosfére
v kabíne, keď si zatiahla okienko a pomocou množstva tlačidiel
na sedadle sa izolovala od ostatných cestujúcich a vytvorila si
skutočnú posteľ. Lietadlo zatiaľ vo výške jedenásťtisíc metrov
smerovalo na východ ponad Európu, Rusko a Čínu.

Počas ťažkého spánku nad oblakmi sa jej vrátil ten sen. Ten,
čo ju prenasledoval, odkedy sa chystala odísť do Hongkongu. *Sen
s Číňanom...* V ňom práve bežala po brehu Seiny ako každé ráno:
Pont d'Austerlitz, Quai Saint-Bernard, Pont de Sully, Port de la
Tournelle, Quai de Montebello, Pont-Neuf, Pont des Arts... Beža-
la po nepravideľnej dlažbe popri nákladných člnoch v tieni brehu,
popri priečeliach na Ostrove sv. Ľudovíta, popri oblúkových pilie-
roch Notre-Dame týčiacich sa do zamračenej oblohy. Napokon
dobešla k svojmu malému podkrovnému bytu s točítym schodis-
kom na Ulici Cardinal-Lemoine, ktorý tam musel stáť už v čase,
keď Gavriilo Princip zavraždil v Sarajeve arcivojvodu Františka
Ferdinanda. Ako odomykala dvere, odkiaľsi sa na ňu vrhol nejaký
Číňan a strčil ju dovnútra. Ďalšie obrazy boli dosť zahmlené, ale
nie natoľko, aby sa nedali zhrnúť do jediného slova: *znásilnenie*.

Strhla sa a zobudila vo svojom high-tech zámotku v spiacjej
kabíne, v myslí sa jej ešte držali útržky sna. Tá znepokojujúca re-
alita ju vydesila.

– Pas.

Rad sa náhle uvoľnil. Číňan na imigračnej kontrole bol síce
oveľa mladší a drobnejší ako ten z jej sna, no aj tak si ju len chlad-
ne premeral. Pozrel si pas, pracovné vízum a papier, čo jej dali
vyplniť v lietadle, potom si znovu premeral mladú ženu so svet-
logaštanovými vlasmi, ktorej mandľové oči ako uhlíky a výrazne

vykrojené pery mohli patriť aj Číňanke. V ten deň mala Moira na sebe džinsy s veľkými dierami na kolenách, cez ktoré presvietala trochu opálená pokožka (práve strávila týždeň dovolenky na Sicílii, lebo vedela, že si ju tak skoro nebude môcť vybrať), biele športové sandále a tričko hlásajúce I'M NOT ANTI-SOCIAL, I'M ANTI-BULLSHIT, v ľavej nosnej dierke mala čierny pír-sing. A pôsobila naozaj ako Francúzka. Vráťane netrpezlivosti a podráždenia, keď odpovedala na otázky.

– Francúzka?

To je predsa napísané, pomyslela si. Čo očakáva, že poviem? Nie, som travestita z Boulonského lesa?

– Áno. Francúzka.

– Prichádzate do Hongkongu pracovať?

– Áno. Pre Ming Incorporated.

Pokýval hlavou.

– Och... Ming... To je tu veľmi dôležité... *Čínske...*

Rozmýšľala, čo tým myslel: pravdepodobne čínske z Číny. Hoci sa Hongkong pred dvadsiatimi dvoma rokmi vrátil pod správu svojho mocného suseda, na výročie postúpenia niekdajšej britskej kolónie Číne sa 1. júla stále konali protestné demonštrácie.

– Pracujete teda v informatike?

– Istým spôsobom...

Vzápätí oľutovala trochu vyhýbavú odpoveď, ale úradník, či z ľahostajnosti alebo zo zvyku, nepokračoval a vrátil jej pas.

– Vitajte v Hongkongu, – povedal zdvorilo, ale chladne.

Strčila si pas do taštičky na opasku a prešla cez kontrolu, ťahala za sebou Samsonit na kolieskach po takej čistej podlahe, že by sa na nej dalo jesť. Dvere do príletovej haly sa otvorili a v dave zbadala chlapíka v tmavom obleku držiaceho tablet s ná-

pisom „Moira Chevalierová“. Mal širokú plochú tvár. S úsmevom a úklonmi naliehal, že jej vezme kufor, no ona ho rázne zarazila. Mimo pracoviska odmietala akúkoľvek formu hierarchizácie v ľudských vzťahoch. *Ale ved' to je súčasť jeho práce, nie?* ozval sa v nej akýsi rebelantský hlas, ktorý jej rád protirečil. *Áno, a čo d'alej? Už nie sme v časoch Reginalda Jeevesa¹...*

Vzadu v hale za veľkou stenou zelene zbadala zalesnené kopce a vysoké budovy v závoji hustého dažďa. Len čo Moira vykročila von, dostala prvý šok: ovalila ju horúčava 37 °C a vlhkosť atakujúca 90%. Bolo iba osem hodín ráno. Dážď sľahal na strechu Tesla Model S zaparkovaného pred východom; elegantná limuzína 100% na elektrinu bola pripravená vyraziť ako šelma chystajúca sa na skok. Šofér ju chránil dáždnikom a otvoril zadné dvere. Lákalo ju sadnúť si dopredu, no všimla si, že vzadu ju na sedadle čaká akási škatuľa. Požiadala šoféra, aby počkal, kým inhaluje svoju smrtiacu, no takú žiadanú dávku nikotínu.

Potom vkĺzla do sterilného priestoru a hneď zaregistrovala skladbu ozývajúcu sa z reproduktorov. Zamračila sa. *Tú pieseň predsa poznala...* Dokonca to bola jedna z jej najobľúbenejších. *The Thrill is Gone*. B. B. King, gitara Clapton...

*The thrill is gone, the thrill is gone away,
the thrill is gone, baby...*

S úsmevom sa oprela do sedadla. Taká náhoda, akými vás zásobuje život. Niektorí v tom vidia viac ako náhodu: znamenie

1 Postava džentlmena z diel britského spisovateľa P. G. Wodehousa zo začiatku 20. storočia. (Pozn. prekl.)

osudu, predzvesť zasadenú ako orientačný stĺp na každej križovatke životnej cesty.

*You know you done me wrong baby
and you'll be sorry someday...*

Chvíľu sa nechala unášať hudbou aj slovami. Vyštartovali do dažďa, šofér zrýchlil, no motor takmer nebolo počuť, stred palubnej dosky zaberol monitor s rozmermi menšieho televízora. Moira vzala do rúk škatuľu.

Bola plochá a podobala sa na puzdro s cigarami. Štyridsať krát tridsať centimetrov. Na prednej lesklej čiernej strane boli žiarivo biele čínske znaky – nevedela rozlíšiť, či sú kantonské alebo mandarínske – a krvavo červené písmená jej mena:

Moira Chevalierová.

Vpravo dolu si všimla minimalistické, zušľachtené, základné logo Mingu:

M

Pozlátané a štylizované M. Záhadné M. Magické M. M ako miliardár.

Darček na privítanie...

Srdce jej začalo biť trochu rýchlejšie. Hlúpy pavlovovský reflex, ktorý sa pri slove „dar“ zmocní hocikoho z nás, výsledok rokov podmienenosti, nespočetných Vianoc, výročí a rôznych iných osláv.

Nadvihla vrchnák. Vnútri odbalila ľahučký červený hodvábný papier a pod ním našla biely dotykový tablet a čierny telefón, na obidvoch vpredu dolu bolo zlaté písmeno **M**.

Hoci bola sústredená na tieto dva high-tech objekty, jej mozog zaregistroval z reproduktorov novú skladbu: *God's Plan*. B. B. Kinga teda vystriedal Drake.

*Yeah they wishin' and wishin' and wishin'
They wishin' on me, yub...*

Ako to bolo možné? Prvé dva tituly z jej playlistu. Ktorý sa nachádzal v jej telefóne... *Nie, to už nemôže byť náhoda...*

Sklonila sa k druhému telefónu. K tomu v škatuli. Všimla si výnimočne tenký, elegantný, futuristický dizajn. Pozrela sa na druhú stranu. Až tri fotosnímače. Kdesi čítala, že ich vyvinul nemecký výrobca optiky Leica. A že kvalita fotografií je ohurujúca.

Chytila tablet.

Auto prechádzalo popri rade mrakodrapov. Pozrela sa hore a za oknom zbadala tie najodpornejšie budovy, aké kedy videla: sivé, rovnaké, odporne mraveniská plné maličkých bytov – museli ich tam byť tisíce. Potom sa auto ponorilo do tunela pod zeleným kopcom so zamračenou oblohou a pri východe z neho Moira objavila obrovské mosty visiace nad morskou zátokou – na jednom ostrove bolo letisko – a ďalšie roje škaredých mrakodrapov. Moira si zvedavo obzerala krajinu vonku, no priťahovali ju aj darované predmety.

– Do toho, pustite si tablet, – nabádal ju šofér v spätnom zrkadle. Tváril sa škodoradostne ako malý šibal, keď sa chystá vyviešť nejaký žart.

TROCHU JEJ STIAHLO žalúdok, keď sa ukazovák dotkla tabletu. Akoby sa tým jednoduchým gestom zapojila do nenávratného procesu. A nebolo to vlastne tak? Keď prijala toto miesto, vedela, že v jej živote nastane rozhodujúci zvrät.

Monitor sa rozsvietil a zažila prvý otras: na celom bola mozaika obrázkov – krajiny, portréty, selfie... jej matka s ňou na dovolenke v Quiberone... Fotografie z Thajska, New Yorku, Mexika, Bretónska. Všetky tie obrázky jej boli dôverne blízke – jednoducho preto, že *ich urobila ona sama*... Všetky pochádzali z pamäte jej telefónu. Na okamih nebola schopná na niečo myslieť, v hlave jej víril myšlienkový chaos. A vôbec sa jej nežiadalo ďalej sa tým zaoberať. Vtom sa ukázala správa:

Ahoj, volám sa Lester. Vedím v Ming Incorporated oddelenie umelej inteligencie. Ďakujem, že si otvoríš nasledujúce spojenie.

Lester, to neznelo veľmi čínsky... No vedela, že v Hongkongu majú mnohí anglické mená.

Poslúchla a vzápätí sa spustilo video. Na podklade stromov a futuristických stavieb sa ukázala tvár, ktorá v sebe nemala nič ázijské.

Lester bol dokonale ryšavý: ako bradatý škriatok *leprechaun* či *leprikón* z írskej mytológie, zlomyseľný čertík s pokožkou bielou ako vápno, s tou chorobnou bledosťou, akej sa slnko vyhýba. Na Moiru hľadeli zelené vystúpené oči, a keď otvoril ústa, všimla si nepravidelné zuby, čo jej však bolo sympatické. Ihneď pocítila, že si s Lesterom bude rozumieť.

– Dobrý deň, Moira! Vitaj v Hongkongu! Všetci tu sa na teba tešia a nevedia sa dočkať, kedy ťa spoznajú... Chceme čím

skôr vidieť nový prírastok do oddelenia UI.² Viem, že prichádzaš z výskumného laboratória FAIR v Paríži. Neboj sa, nebudeš tu ako v cudzine: v Centre už máme Francúzov a tridsať ďalších národností plus Číňania.

Radostne si tľapol.

– Uvidíš: Centrum nemusí vôbec závidieť Googleplexu ani sídlu Facebooku v Menlo Parku, hoci je trochu menšie. A *lingua franca* čiže dorozumievací jazyk je tu, samozrejme, angličtina. Takže netreba hovoriť kantonsky či mandarínsky, dobre? – dodal so smiešnym čínskym prízvukom.

To všetko už vedela. Inak by sa nebola prihlásila: neovládala ani kantonskú, ani mandarínsku čínštinu.

– Navyše máme v jedálni Blueberry Cheesecake Crème Frappuccino, – zažmurkal na ňu.

Znovu ju to prekvapilo: *Ako vedel, že to je jej obľúbený nápoj?* Mohla to byť ďalšia náhoda? Tak veľmi sa ho na to chcela spýtať, no video bolo nahrané skôr, v rohu bol dátum a čas. 6/25/19, 20:13. Privítanie nahrali, keď bola ešte v lietadle.

– Vlastne... v kampuse ho nájdeš zadarmo v šiestich jedálňach a kaviarňach, – spresnil. – Ja mám slabosť na limonádu so zeleným čajom a s ananásom... A ich hamburgery sú čerstvé. No to všetko uvidíš zajtra. Dnes máš stretnutie v kanceláriách sídla na prvý rozhovor s *veľkým bosom*. (Pri tých slovách jej zovrelo žalúdok.) Neboj sa, nič veľmi nepríjemné. Zavezú ťa do hotela a auto príde po teba o tretej. Takže si môžeš trochu oddýchnuť, hoci pracovná cesta je skôr cool, čo povieš?

2 UI – umelá inteligencia. (Pozn. prekl.)

Spytovala sa, či sa len nútil pôsobiť tak sympaticky a nezrelo, alebo taký aj naozaj bol.

– No dovtedy si ešte trochu popracuješ... Na displeji máš ikonku predstavujúcu tvár. Dotkneš sa jej a tablet si položíš vertikálne pred seba. Dostaneš hlasové inštrukcie. Ide o softvér na rozoznávanie tváří, ktorý sme vyvinuli. Vďaka nemu nepotrebuješ nijaké heslo, keď sa pripájaš na tablet – ihneď sa spustí integrovaná kamera. A na vstup do Centra nepotrebuješ menovku ani magnetickú kartu: v kampuse je vyše štyristo kamier napojených na centrálnu ochranu a na počítač, ktorý ovláda rozoznávanie tváří tisíc dvesto zamestnancov. Tablet zaregistruje aj tvoj hlas: práve vyvíjame softvér hlasového rozoznávania, no ten nie je taký dokonalý, najmä v hlučnom prostredí. Pochopila si?

Bola to len rečnícka otázka, keďže nahrávka nečakala na jej odpoveď, ale prikývla, hoci sa tomu sama čudovala.

– Samozrejme, odteraz máš vo všetkom, čo sa týka práce, používať nástroje Mingu. Dobré, to je už všetko. Uvidíme sa zajtra na sprievodnej návšteve. Opakujem: všetci sa tešíme, že ťa spoznáme. Pekný deň a uvidíme sa zajtra!

Video sa skončilo, Lesterova tvár zmizla a Moira sa chvíľu spamätávala. Uvedomila si, že v aute sa ozýva pieseň, ktorá jej je rovnako blízka ako dve predchádzajúce: *Wild is the Wind*. Od Davida Bowieho – od „Thin White Duke“, ako sa nazval. V tom čase Bowie existoval na kokaíne, korení a mlieku, býval v dome plnom egyptských pamiatok, páčil čierne sviečky a žil v strachu, že mu čarodejnice ukradnú semeno. *Doriti, z tých reproduktorov sa ozýva jej playlist.*

2

KEĎ TESLA ZAPARKOVALA v Kowloone pred International Commerce Center, najvyšším mrakodrapom v Hongkongu, ťažké nízke mraky nad mestom sa pretrhli a ukázalo sa jasné strieborné svetlo a záblesky podobajúce sa svetielkujúcim koralom. Horné poschodia – od sto tretieho po sto osemnásťte zaberal Ritz Carlton – podľa sprievodcov *najvyšší hotel na svete*.

Spod veľkej markízy vybehol poslíček a zakýval na pomocníka, ktorý priviezol k zadnej časti auta pozlátený vozík. Teplý vietor pritlačil Moire tričko na brucho a rozvial jej vlasy. Na pozemku oproti sa týčila rozostavaná veža, skoro taká vysoká ako Ritz Carlton. Odtiaľto vyzerala neuveriteľne krehká – oceľové stĺpy a bambusové lešenie. Moira vyšla spod markízy a na stavenisku uvidela miešačky a množstvo robotníkov pohybujúcich sa v blate a cemente. Vrchol závratnej konštrukcie korunovalo gigantické **M**. Obrátila sa a za kríkom pri hranici továrne Tesla zbadala vo fajčiarskej zóne popolník. Dvaja asi päťdesiatroční

chlapci si tam potaľovali z cigarety a pozorovali ju. Rozhodla sa vľak najprv zaregistrovať a prešla halou k výťahom. Poslíček jej ho hneď privolaľ.

Na sto treťom poschodí Moira vystúpila z výťahu a ocitla sa vo vstupnej hale, kde bolo všetko tmavé a nablýskané. Mladý muž z recepcie jej podal magnetický kľúč a kartu s označením Club Lounge. Po prvý raz v živote mala spať v päťhviezdičkovom paláci. Rozmýľala, komu má dať prepitné a koľko.

– Vo veži nájdete päť reštaurácií, z toho dve s hviezdíčkami, – dodal po krátkom vysvetlení, – a na poslednom poschodí bar Ozón, nachádzajúci sa najvyššie v Ázii.

– Môže sa v Ozóne a v klube fajčiť? – spýtala sa.

– Iba v Ozóne na sto osemnástom. Je tam pre fajčiarov otvorená galéria. Poprosím vás o kreditnú kartu. (Pozrel sa na monitor.) Ach, nie, prepáčte: všetko platí Ming Incorporated vrátane minibaru a jedla.

Úlisne sa na ňu usmial.

Podľa jeho pokynov Moira vyšla druhým výťahom na sto trináste poschodie, zabočila vpravo a prešla dlhou tmavou chodbou ako jaskyňou po hrubom koberci, čo tľmil jej kroky, k dverám s číslom 113 16. Keď potlačila ťažké protihlukové dvere, najprv uvidela len kútik s kávovarom a minibar, potom stôľ s košíkom ovocia. Chodba sa totiž zahýbala a izbu nebolo od vchodu vidieť. Spomenula si, že v Hongkongu architekti prísne dodržiavali pravidlá feng ťuej a že podľa jedného z nich sa nikdy nemá priamo vchádzať do izby či do domu, ale že naopak treba využiť uhol alebo paravan medzi dverami a hlavnou miestnosťou, pretože „zlí duchovia sa vždy pohybujú po priamej línii“. *Neuveriteľné, že aj v modernom mrakodrape dodržiavajú také archaické pravidlá, pove-*

dala si, no o chvíľu na všetko zabudla. Urobila päť krokov a ocitla sa v priestranej izbe, kde dve steny od podlahy po strop boli presklené. A za nimi uvidela tú najohromujúcejšiu panorámu.

Musela sa nachádzať asi vo výške 450 metrov nad zemou. Ani jedna z okolitých budov nedosahovala takú výšku. *Najvyšší hotel na svete...*

Zdalo sa jej, akoby bola zavesená niekde na oblohe. Pred ňou sa rozprestieralo gigantické a chaotické mesto. Videla len pás mrakodrapov lemujúci sivé more, móla pre trajekty a prístavy, maličké lode brázdiace bridlicové more a nad tým všetkým kopce ponorené do oblakov dažďa. Kvapky na skle jej zahmlievali výhľad. Celú tú kolosálnu scénu osvetľoval jediný perleťový, dúhovo sfarbený lúč. Hľadala mapu Google. Potom si uvedomila, že jej Ming daroval telefón a že nastal čas využiť ho. Zapla ho a hľadala podobnú aplikáciu. Našla ju. Nebol v tom nijaký rozdiel: v oboch prípadoch sa názvy na mape ukazovali v kantončine, angličtine a vo francúzštine. Pokúsila sa zistiť, kde sa nachádza. Dolu vpravo na druhej strane prielivu sa budova podobala na akési monštrum z oblasti hmyzu so vztyčenými tykadlami – to bola Bank of China... ohromujúca veža vedľa HSBC (Hongkong and Shanghai Banking Corporation). Stavba v tvare mušle nad vodami musela byť Hongkong Convention and Exhibition Center... a tá hora s hlavou v oblakoch, hrozivo sa dvíhajúca nad ostatnými, to bol Victoria Peak.

Na ľavej strane prielivu sa rozprestieral chaotický Kowloon: tisícky mrakodrapov a veží, ako kaňony hlboké ulice, babylonský labyrint, preľudnenosť. Vedela, že v Hongkongu je 7 800 obytných veží, čo je svetový rekord, a 300 budov s výškou nad 150 metrov – to znamená 40 poschodí. Na porovnanie v Paríži ich

NA KRAJI PRIEPASTI

je 18 a v Londýne 16. V tom ohromujúcom úli z betónu, asfaltu a ocele žilo viac ľudí nad pätnástym poschodím ako pod ním. Moira vyrastala na parížskom predmestí, kde väčšina budov nepresahovala desať poschodí...

A teraz mala stráviť budúce mesiace tu. Kam prišla hľadať svoju pravdu. A kde na ňu čakal jej osud.

3

POTREBOVALA cigaretu. Zišla prvým výťahom na recepciu na sto treťom a potom druhým na prízemie.

Miniatúrna fajčiarska zóna sa nachádzala za luxusnými autami a hranicami Tesly. Rozmýšľala, čo by sa stalo, keby si zafajčila mimo nej.

Keď sa vrátila do izby, už ju tam čakal kufor. Vyložila si oblečenie aj bielizeň a uložila do skrine medzi pracovňou a kúpeľňou, kam dala toaletné potreby.

Potom vytiahla z kufru strieborný rám zakvačený medzi sprievodcami Lonely Planet a National Geographic a položila ho na nočný stolík. Na fotografii bola asi tridsaťročná žena s rovnakými poddajnými gaštanovými vlasmi ako u Moiry, ale namiesto mandľových očí mala okrúhle a do objektívu upierala poblúdený, až nepríjemný pohľad. Zrenice sa jej síce leskli, no zároveň boli jej oči akési mdlé, pohasnuté, vodové a svietilo v nich čosi zlovestné; musela to byť nejaká forma šialenstva.

Odrazu sa jej v mysli vynoril obraz. Kamenný dom stratený v záhradnej zeleni v Gagny na Rue des Petits-Rentiers na východe Paríža. Tam Moira vyrástla, tam ako dieťa bývala s matkou: mali fenku zlatého retrívera a pekný trojposchodový dom s pivnicami, kde bola stará práčovňa. Bolo v ňom plno nábytku z antikvariátov, lúčok, svietiacich gírlánd na lustroch, zábradliach a pekných drevených balkónoch – akoby sa jej matka bála tmy, starý sporák s rúrou na pečenie a s medenými rukoväťami, na schodišti fotografie, vonku po stenách liezli v daždivých dňoch slimáky, na konci záhrady bolo počuť vlaky smerujúce do Paríža.

V jedno popoludnie prišla zo školy s taškou na chrbte a s darčekom v jemnom papieri v ruke. Bol to akýsi nepodarený hrniec, ktorý vymaľovala pri príležitosti Dňa otcov. *Ona nemala otca...* Neskôr si povedala, že učiteľka ju asi nechcela vylúčiť z dielne, aby ju nevyplašila, ale vtedy sa jej zdalo absurdné natierať nejaký predmet pre niekoho, kto neexistuje. Čo mala urobiť? Komu ho dať? Prešla cez zhrdzavenú bránu na chodník a pristúpila plastové prasiatko, ktoré jej pod nohami zakvičalo, vyšla po schodoch zelených od machu a lemovaných kvetináčmi.

– Čo to máš? – spýtala sa mama, keď jej uvidela v ruke papier.

V tom čase už duch jej matky prešiel na druhú stranu zrkadla: do krajiny hodnej *Alice v krajine zázrakov* či *Lovu na Snarka*, do oblasti, kde panovala iracionálna logika a kľúč od nej mala iba ona, plnej nezmyslov, kontaminácií, skreslení a paranoje, no kde panovala aj sexuálna abstinencia. Matka bola prekladateľka a keď práve neprekladala nejakú podnikateľskú príručku vo svojej kancelárii na prvom poschodí, tak trávila čas leštením, čistením, triedením, ukladaním, drhnutím, oprašovaním, dezinfikovaním, balením – to všetko v dome, kde nesmel byť ani prášok a kde

nemali miesto ani slová ako Túžba, Erotika, Potešenie, Rozkoš, Hra, Radosť... V tom čase si Moira myslela, že všetky matky sú také: Srdcové kráľovné, vždy pripravené súdiť, odsúdiť a trestať, obávané vládkyne vo svojich domoch.

V to júnové popoludnie jej teda Moira podala v roztrasenej ruke balíček.

Matka si ho podozrievavo prezrela, roztrhla papier a objavila hrnček, na ktorý jej dcéra nešikovne namaľovala slová VŠETKO NAJLEPŠIE, OCKO. Hrnček letel na zem, rozbil sa a vzápätí Moira dostala zaucho.

– Ty malá potvora! – syčala matka. – Odporná uličnica! Taká skazenosť! Si naničhodná a úbohá! Nič dobré z teba nebude!

Moira mala vtedy deväť rokov.

O DVA A POL ROKA neskôr si matka raz ráno sadla za volant pod vplyvom alkoholu a troch rozličných psychoaktívnych látok (podľa výsledkov z odberu krvi počas pitvy), keďže zrazu dostala chuť na zmrzlinu, čiernu kabelku s pozlátеныmi rohmi hodila na sedadlo spolujazdca a zabudla si zapnúť bezpečnostný pás. Advokát Dalcourt, ich sused, len pohoršene hľadel, keď bláznivo vyrážila a hnala sa Ulicou 11. novembra, až nakoniec o dvesto metrov nižšie vrazila do kamióna prevážajúceho mrazený tovar s označením jednej značky zmrzliny, keď nerešpektovala stopku. A to bol koniec Srdcovej kráľovnej. Moiru zverili starej mame, no tá o sedemnást' mesiacov neskôr dostala mozgovú príhodu a Moira sa dostala do opatrovníckej rodiny.

V matkinej kabelke sa našli perá, papierové vreckovky, mentolové cukríky, zväzok kľúčov, slnečné okuliare značky Chanel,

potlačený hodvábný šál Cardin, zápisník Moleskine s drobným a nečitateľným písmom, niekde bol papier od veľkého tlaku pera aj roztrhnutý, fľaštičky vodky, ginu, Jack Daniel's, J&B, obranný sprej s korením a najmä veľké množstvá liekov na upokojenie, uvoľnenie, na spánok, neuroleptiká a antidepresíva. Ľudia ako jej matka hojne prispievali k bohatstvu farmaceutických firiem.

V MYSLI SA JEJ VYNORILA ďalšia spomienka ako suchá rastlinka z herbára. Každé leto starí rodičia v Baziane v Gerse. Pastorála na francúzsky spôsob. Starý otec bol profesor matematiky na gymnáziu. Na dôchodku začal chovať králiky a cez prázdniny ich spolu krmili.

– Predstav si, že mám jeden pár králikov, – vravel jej starý otec, keď ráno obchádzali králikárne. – Mladé králiky dospejú po dvoch mesiacoch a každý mesiac privedú na svet ďalší pár králikov, sleduješ ma? Keďže králiky rastú a rozmnožujú sa, koľko králikov získaš každý mesiac? Rad je na tebe...

Moira zbožňovala záhady starého otca. No tento prípad jej dal zabrať.

– Prvý a druhý mesiac sa nič nedeje: je iba jeden pár králikov... No na začiatku tretieho sú dva... Na začiatku tretieho sa rozmnoží prvý pár, ale druhý nie: máme teda tri páry. Nasledujúci mesiac sa rozmnoží prvý pár a druhý tiež, ale tretí nie... Máme teda navyše dva páry – spolu päť. Ďalší mesiac...

Starý otec sa usmial.

– Si veľmi inteligentná, moja malá, vieš o tom? Pre ktorýkoľvek mesiac naozaj platí, že počet králikov je vždy súčet králikov, ktorý si mala dva mesiace predtým. Je to teda: 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13,

21, 34 atď. Nazýva sa to Fibonacciho postupnosť... A vieš, ako Indiáni vynašli nulu zo slova *šunya* v sanskrite, ktoré znamená prázdno, neprítomnosť?

Starý otec v nej vzbudil záľubu v číslach a aj v slovách. Tie letá v jeho spoločnosti patrili k Moiriným najkrajším spomienkam. Náhle jej zišlo na um, či za to, že je tu, nevďačí z väčšej časti jemu. Ku koncu už starý otec často omieľal to isté. Opakoval tie isté historiky, čo už Moira poznala naspamäť.

– Pytagorova veta nepatrí Pytagorovi, – tvrdil. – Na tabuľku z babylonských čias pisár vyryl pätnásť z trojíc celých čísel, pri ktorých sa súčet druhých mocnín dvoch prvých rovná druhej mocnine tretieho. A to tisíc rokov pred narodením Pytagora!

Starý otec mal Pytagora vo veľkej obľube – v súvislosti s vynájdením čísel, nuly, zlatého rezu, šachovnicového rozmnožovania obilných semien... Susedia mali starého otca veľmi radi, hoci v ňom videli trochu šibnutého starca. „Tí priveľkí inteligenti sa z toho raz zbláznia...“ hovoril farmár zo susedstva. V jedno popoludnie našli starého otca mŕtveho v sieti pod figovníkom; na bruchu mu ležal magický štvorec, ktorý práve dokončil. Pred ním sa do nedohľadna rozprestierala idylická krajina s kopcami, cestičkami a kríčkami, kde poznal presný počet domov, fariem a možno aj stromov. Moira mala jedenásť rokov.

– Nebuď ako tvoja matka, – povedal jej starý otec krátko pred smrťou.

Nechápala, čo tým chcel naznačiť.

BOLI DVE MINÚTY po pätnástej, keď dostala v telefóne Ming správu. Dolu ju čakala Tesla. Moira sa šla skontrolovať do zrkadla v kúpeľni. Deravé džínsy vymenila za trochu klasickejšie a tričko s provokačným sloganom za bielo-čiernu pásikavú košeľu s krátkymi rukávmi. No pírsing jej zostal. Vo svojom vnútri zápasila so stresom a s obavami a ozval sa aj porazenecký hlások z detstva: *naozaj si myslíš, že obstojíš, dievčatko?*

Daj sa vypchať, – odpovedal mu iný hlas, ktorý sa podobal skôr na matkin.

Bola pripravená. Opakovala si to, ako chodila okolo veľkej postele, pripravovala sa na zákerné otázky, čo jej určite položia, zopakovala si všetko, čo vedela o Ming Incorporated, a napokon sa uvoľnila vďaka polovici tabletky Laxomilu. Prehltla ju s polovicou piva Tsingtao.

Potom sa osprchovala a umyla si zuby.

Daj sa vypchať, – povedala si znovu.

Ubezpečovala sa, že vlastne o nič nejde. Veď ľahko zvládla proces náboru, ktorý trval tri dni vo francúzskom sídle Mingu na Avenue de Wagram v Paríži. No aj tak chcela urobiť dobrý dojem.

O nič nejde? Žartuješ? Stretneš sa s NÍM. Osobne. To ti nestačí?

Pri tejto predstave jej stiahlo žalúdok. Ming Jianfeng. Majetok odhadovaný na 290 miliárd jüanov. Prezident a zakladateľ Ming Inc. Mýtus, legenda. Ten hlas mal pravdu. Stretnúť sa s ním znamenalo ako stretnúť sa osobne so Stevom Jobsom, s Billom Gatesom, Elonom Muskom či s Jeffom Bezosom. Vo svojej podnikovej izbe strávila celé noci surfovaním na počítači, pričom jej svietil iba monitor, zoširoka skúmala rozvetvenia ríše Ming, zabúdala na čas a na únavu, zhrňala si všetky dostupné informácie. V Číne, kde si miliarda Číňanov delila asi stovku mien, bolo rovnako veľa Mingov, Liov či Wangov, nehovoriac o historickej dynastii. A keď spresnila Ming Jianfeng, dostala nie menej ako desať miliónov výsledkov.

Na prvej stránke boli vstupy ako „Čínsky internetový obor ohlasuje plán vstupu na burzu“, „Čínsky Ming vymenúva prebehlika od Googlu na čelo svojho oddelenia umelej inteligencie“, „Kam až zájde čínsky obor Ming?“, „Baidu, Alibaba, Tencent, Xiaomi a Ming: tie neuveriteľné čínske GAFA“...³ Najnovší bol článok švajčiarskeho denníka *Le Temps*, ktorý ohlasoval budúce uvedenie Mingu na Burzu v Hongkongu:

3 Čínske spoločnosti a firmy na vývoj internetových služieb. GAFA – tak sa niekedy uvádza Big Four: Google, Amazon, Facebook a Apple. (Pozn. prekl.)

Čínsky Ming sa pokúša dostať na Burzu v Hongkongu

Táto operácia, ktorá by mohla umožniť firme získať 20 miliárd amerických dolárov, bude za posledné štyri roky najdôležitejšou operáciou na svetovom trhu.

Čínsky obor v oblasti smartfónov Ming podal žiadosť o vstup na Burzu v Hongkongu. Podľa finančnej agentúry Bloomberg, ktorá uverejnila tento predbežný dokument, operácia by mohla umožniť získať 20 miliárd amerických dolárov. Taká suma by valorizovala čínsku firmu v Hongkongu a v Pekingu na úroveň 120 miliárd dolárov. Išlo by o najväčšiu IPO⁴ od čias, keď elektronický obor Alibaba v roku 2014 ponúkol v New Yorku 25 miliárd dolárov, uvádza hongkongský denník *South China Morning Post*.

V treťom štvrtroku 2018 bol Ming druhým najväčším výrobcom smartfónov po Samsungu, ale pred Applom. Okrem toho Ming v minulom roku oznámil, že vstúpil do uzavretého klubu obrov Telekomu, schopných vyrábať svoje vlastné procesory. A hoci skupina väčšinu produkcie predáva v Číne, podniká ambiciózne prieniky na vynárajúce sa trhy, presnejšie v Indonézii, v Rusku a v Indii, a ohlasuje, že v budúcnosti mieni preniknúť do Európy a do USA, najmä vďaka objaveniu novej aplikácie nazvanej DEUS, o ktorej vieme, že by mala urobiť prevrat v oblasti *chatbotov*, programov na automatizáciu komunikácie pomocou umelej inteligencie, ktoré predstavujú budúce eldorádo a do ovládnutia ktorých sa títo veľikáni nemilosrdne pustia.

Článok si zarchivovala a pokračovala v skúmaní. Z toho vyplynulo, že slovo najlepšie definujúce Minga Jianfenga bolo *tajné*. Okrem toho, že bol až patologicky diskrétny, sa o ňom nevedelo

4 Initial Public Offering – Prvá verejná ponuka akcií. (Pozn. prekl.)

takmer nič: poskytol jediné interview vo veku dvadsaťdeväť rokov na čele Ming Inc., a to málo, čo sa o ňom vedelo, sa podobalo skôr na dobre spracovaný plán ako na skutočné udalosti. Narodený v roku 1950 (rok Tigra). Vdovec. Dve deti: syn Julius (študoval na Winchester College v Londýne a bol členom administratívnej správnej rady skupiny) a dcéra Ping – jedna z najbližších otcových poradcov, kým v roku 2013 nezahynula pri paraglajdingu. Po jej smrti sa Ming vraj ešte viac uzatvoril do seba.

Vyrastal v daždivej horskej oblasti Číny, v Guizhou, v chudobnej a izolovanej provincii. Tradovalo sa, že bol osamelé dieťa a nemal priateľov ani na základnej, strednej či na vysokej škole, a neskôr ani v armáde. („Osamelé dieťa z upršaných hôr“, hlásal o ňom jeden článok.) Bol vojakom niekdajšej Ľudovej oslobodzovacej armády, členom komunistickej strany Číny, Národného výboru konferencie poradnej politiky čínskeho ľudu. V roku 1989 odišiel z administratívy do súkromného sektora, no jeho začiatky v obchodovaní boli nejasné. Podľa *Wall Street Journal* jeho spojenie s čínskou armádou a so stranou indická vláda pokladala za prekážku pri podpise niektorých kontraktov na obranu, ale zato sa uplatnil ako veľký hráč na webe a neskôr v oblasti mobilných telefónov, keďže za rok dokázal vyviezť 139 miliónov smartfónov. V roku 1995 sprevádzal čínsku delegáciu v Spojených štátoch, objavil tam Internet a pozoroval fungovanie start-upov v Silicon Valley. Po návrate do Číny založil prvú platformu čínskeho e-shopu. V roku 2011 slávnostne ohlásil výrobu svojho prvého telefónu: vrcholový dizajn a technológie a najmä oveľa lacnejší ako u konkurencie. Aby znížil ceny, predával on line, vylúčil sprostredkovateľov a sústredil sa na priamy kontakt, nie na široký záber ako jeho protivníci. Ihneď dosiahol úspech.

Uvedomoval si však, že starne a že potrebuje novú krv aj nové trhy. A tak šiel čerpať z radov nepriateľa a závratnými mzdami zvädzal expertov na umelú inteligenciu z Googlu, Facebooku a od svojho čínskeho rivala Xiaomi. Vytvoril multikultúrnu a multidisciplinárnu skupinu. Všetkých pozýval do Centra, výskumného a vývojového laboratória Ming Incorporated na polostrove Sai Kung, čo je národný park s rozlohou 10 500 hektárov severovýchodne od Hongkongu a New Territories s kopcami a lesmi, lemovaný oddeleným pobrežím, plážami s bielym pieskom a zázračne ochránený pred hongkonským stavebným šialenstvom.

Vo svojom jedinom interview v roku 2016 Ming vyhlásil: „Čína má 1 miliardu 400 miliónov obyvateľov, Európa 740 miliónov, Spojené štáty 325 miliónov... Ak vezmeme do úvahy to staré meradlo, akým je IQ, Hongkong je na prvom mieste s priemerným IQ 108, Čína je na treťom s priemerným IQ 105 a európske krajiny ako Nemecko, Francúzsko aj Rusko sú na ôsmom, deviatom a desiatom mieste s priemerným IQ 99, 98, 97, podobne ako Spojené štáty, ktoré si držia deviate miesto s Francúzskom a so Španielskom. Znamená to jediné: v Číne je oveľa viac inteligentných ľudí ako v Európe či v USA...“

Odteraz sa Ming Inc. sústreďoval na internet vecí a na umelú inteligenciu. Ming Jianfeng ani najmenej neveril tým nezmyslom s prerušením, naopak bol presvedčený – vyhlásil to v tom istom interview – že skôr ako o desať rokov budú stroje schopné čítať, vidieť, cítiť, dešifrovať naše emócie, spoznávať tváre, objekty, zvuky, zbierať informácie o každom obyvateľovi tejto planéty, o jeho konzumných zvykoch, chutiach a záľubách, o jeho správaní, psychologickom profile, o jeho potrebách, úrovni inteligencie, o jeho genetickom dedičstve, sexuálnych sklonoň, politických

názoroch, o jeho profesijnej a právnej minulosti, takže ho budú poznať lepšie, ako sa pozná on sám, budú predvídať každú jeho reakciu aj čin a namiesto neho robiť najdôležitejšie rozhodnutia v jeho živote. „Už majú k tomu celkom blízko,“ dodal.

Moira si veľmi dobre pamätala, že keď vo svojej podkrovnej izbe čítala tieto slová, otvorila si mail, čo dostala niekoľko hodín predtým. Ten jej oznamoval, že prijali jej kandidatúru do Ming Inc. A po lícach jej tiekli slzy. *Si priveľmi emotívna, moja milá. Musíš trochu zhrubnúť...*

TESLA VOŠLA do Western Harbour Crossing, do tunela, ktorý prechádzal pod zátokou Victoria Harbour a ústil v Centráli, sivočierna obloha sa na chvíľu stratila z dohľadu. Pozrela sa na noviny zasunuté na sedadle pred ňou. *South China Morning Post*. Otvorila ich a listovala, pre zlé svetlo prižmurovala oči.

Na hospodárskych stránkach jej pohľad padol na veľký oznam. Verejná ponuka na predaj Ming Inc.

MING INC.

(spoločnosť s ručením obmedzeným kontrolovaná
právami na vyvážené hlasovanie a zaregistrovaná
na Kajmanských ostrovoch)

Ticker⁵: 18100

Medzi *bookrunnermi* a „kmostrami“ uvedenia na Burzu boli Goldman Sachs, Morgan Stanley, J. P. Morgan, Crédit Suisse,

5 Ticker symbol alebo Stock symbol je burzový kód. (Pozn. prekl.)

Deutsche Bank, BNP Paribas, UBS... Zjavne každý chcel byť pri tom. Každý si chcel vziať svoj kúsok koláča. Nikto nechcel premeškať rozhodný zvrät 21. storočia a zostať bokom, nikto nechcel byť novým Kodakom či novou Nokiou... No tí istí, ktorí sa tak obávali, aby im neušiel vlak, nevedeli povedať, či majú pred sebou diaľnicu alebo slepú uličku.

KEĎ SA AUTO VYNORILO z tunela, po prvý raz sa jej naskytol pohľad na Hongkong Centrál: desiatky a desiatky žiarivých mrakodrapov, čo sa šplhali k Peaku a okolitým kopcom. Sirény. Hluk taxíkov a autobusov. Hučanie davu. Frenetický zhon. Nenásytnosť.

Kancelárie Ming Inc. sa nachádzali na tridsiatom prvom poschodí elegantnej tridsaťtriposchodovej budovy v centre obchodnej štvrte, blízko Parku Cheung Kong, ktorého zeleň tvorila klenbu nad revúcim kaňonom Queen's Road Central. Moira vystúpila a zakláňala hlavu, aby si pozrela priechelie, no uvidela len trochu zaoblené zrkadlo zo skla a z ocele obklopené ďalšími mrakodrapmi. Ich monumentálne vchody sa ťahali pozdĺž úzkej tepny preplnenej autami, taxíkmi a autobusmi. Odlišný charakter tomu miestu dodával iba blízky park – v skutočnosti totálne umelá oáza.

Na recepcii sa spýtala, kam má ísť. Keď vystúpila z jedného zo šiestich výťahov, ocitla sa v presklenom priestore s nádherným výhľadom na zátoku. Za iných okolností by ju taký pohľad bol očaril, ale teraz nebola na výlete. Nikoho okolo seba nevidela. Priestranná hala bola prázdna, zariadená len skupinkami kožených kresiel. Na obidvoch koncoch boli dvere. To ticho kontrastovalo s vonkajším hlukom.

Rozmýšľala, či má počkať v niektorom kresle a prídu po ňu, keď sa dvere vpravo otvorili a ukázala sa v nich klasicky oblečená Číňanka a pozvala ju, aby šla za ňou. Jej angličtina poznačená kantónskym prízvukom bola iba o málo zrozumiteľnejšia ako na recepcii hotela. Mladá žena otvorila dvere elektronickým kľúčom. Ocitli sa v oveľa menšej miestnosti. Francúzka očakávala excentrickú výzdobu na spôsob *nerdov*, na stenách postery zo starých sci-fi filmov, postindustriálna estetika stvárnená s humorom a kreativitou, kde by bola každá miestnosť poznačená osobnosťou, ako to poznala z Facebooku. Namiesto toho sa teraz nachádzala v sivom, bezduchom, chladnom priestore, vyhovujúcom iba ak smútočnému blues.

Je to len fasáda, povedala si. *Upokojujúca fasáda podľa zámeru investorov*. Administratívne kancelárie. Účtovníci a advokáti. *Kreatívne tímy* musia byť inde: v Centre, veď jeho fotografie zaberali v *Time magazine* šesť farebných celostrán. Jedinú výnimku tam predstavovala galéria čiernobielych portrétov; podišla k nim. Usmievavé čínske dieťa, asi štyridsaťročný muž kaukazského typu s hranatými okuliarmi a so stuhnutým úsmevom, pekná, no trochu fádna blondína, hnedá mesticka s prenikavým pohľadom, starac zvráskavený ako staré jablko. Fotografovi sa podarilo zachytiť v každom jeho ľudskú osobitosť, pomyslela si Moira.

– Kto to je? – spýtala sa.

– Neexistujú.

– Akože?

– Tie osoby *neexistujú*... Umelá inteligencia Mingu zanalyzovala milióny portrétov, ich fyzické črty – farbu pokožky, oči, vlasy, znamienka, tvar uší, nosa... Potom začala sama generovať

z rozličných črt tisícky tváří. Tieto predstavujú len ich nepatrnú časť. Jednoducho virtuálne ľudstvo.

Mladá žena sa na ňu usmiala. Očarená Moira si ešte raz pozrela tie tváre, také... *reálne*. Neuveriteľné. Bola by prisahala, že ide o skutočné osoby... Sekretárka potlačila iné dvere, obrátila sa k Moire a pridržala otvorené krídlo.

– Nech sa páči, pán Ming vás očakáva.

Moira prehltna a prešla prah. Dvere sa za ňou zatvorili. Stuhla. Prekvapene si prezerala vysokú miestnosť: bola prázdna, s výnimkou pracovného stola, otáčavej stoličky a obrazovky na stene vzadu, lemovanej dvoma modrými závesmi.

Kde bol on?

Cez steny neprenikol nijaký zvuk. Počula len svoj dych. Rozmýšľala, či má počkať pri dverách, napokon však obišla stôl a priblížila sa k obrazovke. Tá sa rozsvietila, až sa Moira strhla od prekvapenia.

Srdce jej začalo biť rýchlejšie. Na obrazovke teraz uvidela plecía, šiju a lebku muža zozadu, a to v obrovskom zväčšení. Obraz bol vysoký viac ako štyri metre a ona sa popri ňom cítila maličká. Bol aj neuveriteľne jasný.

Sivé vlasy. Použité tužidlo. Navrchu trochu preriednuté. Na saku pútka. Vtom sa Moira spamätala a ozvala sa jej intuícia. *Ming...* Znovu jej stiahlo žalúdok. Muž sa pomaly obrátil.

– Mali ste dobrú cestu? – spýtal sa jej Ming Jianfeng.

5

CHVÍĽOČKU SA ZAMYSLELA, kým odpovie. Prihováral sa jej naozaj slávny Ming Jianfeng – alebo to bola, ako v aute, iba nahrávka? A mala teda odpovedať?

– Áno, výbornú.

Na tvári vysokej štyri metre sa ukázal úsmev.

– Tým lepšie... tým lepšie... (Urobil široké gesto.) Páči sa vám toto miesto?

Čože? Má to byť žart? Som v prázdnej kancelárii, je tu len táto obrazovka ako v kine. Čo mám povedať?

Potom sa obraz zmenil a uvidela záhradu bonsají kúpajúcu sa v slnečných lúčoch. Boli tam všetky druhy, zoradené v kvetináčoch na niekoľkých terasách.

– To je nádherné... Čo to je?

– Vidíte moju bonsajovú záhradu na polostrove Sai Kung, – povedal. V Centre... Pôjdete tam zajtra, – dodal stále sa usmievajúc. – Niektoré majú vyše sto rokov. Zaujímavé je na nich však

to, že historicky prví ľudia, ktorí praktizovali toto umenie, sa pokúšali opakovať tvary, čo stromy nadobudli vplyvom prírodných živlov. Vlastne teda reprodukovali umelými prostriedkami jeden aspekt prírodného sveta. Nepokúšame sa o to aj my?

Počul iba jej hlas? Alebo ju aj videl, ako ona videla jeho? Diskrétno hľadala očami kamery.

– Vidím vás, – potvrdil jej. – V miestnosti, kde sa nachádzate, je niekoľko kamier.

Jeho tvár znovu zaplnila obrazovku, každý detail, každá vráska bola desiatky ráz zväčšená. Musela uznať, že obraz bol neuveriteľne kvalitný, najmä v dynamickom rozsahu.

– Pestovanie bonsají vyžaduje skromnosť, trepezlivosť a jasnozrivosť, – pokračoval. – Máte tieto kvality, Moira?

Keď počula svoje meno v ústach slávneho Minga Jianfenga, rozochvelo ju to. *Pozor*, vystríhal jej vnútorný hlas, *ukáž sa na úrovni. Teraz.*

– Boli by ste ma najali bez toho?

Sklopila oči.

– Dúfam, že si zaslúžim vašu dôveru, pane.

Odpoveď prijal krátkym kývnutím hlavou. Uvedomila si, že Ming Jianfeng nepôsobí sympaticky. Tmavomodrý oblek, nevýrazná kravata, plochá, zvráskavená tvár, rovné vlasy, čo už začali ustupovať. Priemerné črty. S výnimkou nekonečne ostrého pohľadu: takého čierneho, akoby svetlo z neho prúdilo z obrazovky spod jeho viečok hrubých ako u leguána nosorohého a zaplavovalo celú miestnosť. Z reproduktorov vychádzal jeho hlboký, istý, láskavý hlas... Prenikal jej do mozgu podobne ako hlas hypnotizéra.

– Prišli ste dnes ráno, však?

– Áno.

– Vaše prvé dojmy?

– Nuž, Hongkong je fascinujúce mesto... A pohľad z mojej izby je neveriteľný. Ďakujem aj za tablet a telefón.

Spytovala sa, či Ming prijíma rovnakým spôsobom všetkých zamestnancov, alebo či tých z oddelenia umelej inteligencie pokladajú za nadradenú kastu, za akýchsi brahmanov podniku, ktorých si treba zvlášť rozmaznávať.

– Pre nás je dôležité, aby ste sa nachádzali v tých najlepších podmienkach. No v hoteli nestrávite celý život. Spolupracujem s realitnou agentúrou, ktorá vám predloží návrhy. Nájomné je v Hongkongu veľmi vysoké, ale podnik poskytuje 50% a agentúra dáva našim zamestnancom zľavu. Aké filmy ste pozerali v lietadle?

– Ech... *Chungking Express*, – odvetila, vyvedená z miery takou otázkou.

– *Chungking Express*. Pozerali ste ho až do konca?

Zaváhala.

– Nie.

Znovu sa usmial.

– Spomínate si, čo ste tam jedli?

– Gratinovaného kraba a morského čerta...

– A čo podávali s krabom?

– Hmmm... ananás... omáčku s citrusovým ovocím, marinovanú červenú cibuľu...

A s morským čertom?

– Mrkvu... jazmínovú ryžu... kapustu pak choi...

– Presne, – ocenil. – Pili ste alkohol?

A to je čo? Ďalší šialený psychotest? Na čo sa to hráme? Nevypila som veľa... V business class. Za vaše peniaze.

– Pohár šampanského ako aperitív a dva poháre červeného vína...

Nadalej na ňu hľadel s láskavým úsmevom.

– Čo ste si mysleli o business class spoločnosti Cathay?

Nebodaj robí výskum spokojnosti klientov leteckej spoločnosti?

– Bol to môj prvý let v tejto triede, pane. Nemám s čím porovnávať. No bolo to veľmi príjemné.

Zaškeril sa.

– Prestaňte s tými zdvorilými odpoveďami, prosím. Buďte taká dobrá. Do toho, ukážte mi svoje pocity.

Dúfala, že si nevšimol červen, čo jej vystúpila na líca.

– Ech... ak si to môžem dovoliť, nie som si istá, či sa to vyrovná cene, keďže let ste zaplatili vy...

Ming Jianfeng sa nahlas zasmial. Jeho spontánny smiech sa rozoznel z reproduktorov po celej miestnosti. Uvoľnila sa.

– *Máte nejaké túžby?* – opýtal sa zrazu.

Otázka vyletela ako guľa z dela. Nečakane. Rozrušujúco. Ne patrila do počtu tých, aké očakávala. Napokon ani tie predchádzajúce.

– Túžby...?

– Nemôžeme svoj život zhrnúť do počtu túžob a stratégií, aké vyvíjame, aby sme ich naplnili – alebo naopak umlčali?

– Nepochybne, – odvetila.

– Tak aké sú tie vaše, Moira?

Váhala.

– Ech... túžba uspieť v profesionálnom živote... byť v práci jednou z najlepších... získať si tu priateľov... nájsť si miesto, kde sa budem cítiť dobre... prezrieť si Centrum...

– A čo ďalšie?

– Neviem.

– Ba určite viete, – naliehal.

Chvíľu nevedela, čo má odpovedať.

– Neželali ste si, aby vaša matka nemala pravdu? Dokázať jej po smrti, že sa vo vás mylila?

Cítila, akoby sa jej vnútra dotklo rozpálené železo.

– Čo vám dovoľuje...?

– Pozrel som si štyri hodiny vášho rozhovoru s psychologičkou v Paríži, – prerušil ju na vysvetlenie. Prepáčte mi, ak som bol indiskrétny a rozrušil som vás... Nemal som taký zámer.

To mi hovor, odvrkol jej vnútorný hlas, vždy pripravený na odpor. Práveže si to chcel...

Že by sa bola v rozhovore s psychologičkou až natoľko odhalila? Videla ju, v zamatovom saku, s hladkými vlasmi a ľahkým mejkapom, čo jej však musel zabrať dosť času, a s neprístupným výzorom. Bola šikovná, vyznala sa vo svojom remesle. Najprv ju uspala svojimi prázdnyimi formulkami, sladkým hlasom, čo predznamenával bezpečnú seansu, no potom preklzla svojimi odpornými mentálnymi pazúrikmi do najodľahlejších končín jej mysle a vedela v správnej chvíli pritlačiť na správne gombíky, aby Moira reagovala. A keď si Moira napokon spomenula na Srdcovú kráľovnú, videla, že v očiach psychologičky čosi zasvietilo, akoby bola dosiahla, čo hľadala. Napriek tomu ju prijali, či nie? A možno tá potreba odplaty práve vyhovovala tomu, čo hľadali: až priveľmi motivovanú osobu, s ktorou sa život nehral...

No istejšie bolo, že za to vďačí svojim dokonalým referenciám. V jej životopise bolo všetko, čím mohla očariť firmu ako Ming: titul magister v lingvistike, odbor lingvistická informatika, doktorát (téma: „Modelovanie a detekovanie emócií z výrazových